

Arrest

nr. 161 485 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ROLAND loco advocaat A. PHILIPPE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in november 2002 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 december 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 8 januari 2016.

1.3. Op 13 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ouled Tmim, Berkane. U bent tot het tweede middelbaar naar school gegaan. Daarna hebt u verschillende jobs uitgeoefend. In 1998 bent u via familieleden in contact gebracht met een handelaar in Nador die baskets verkoopt in het 'trabando' circuit. Al heel snel kwam u er achter dat deze persoon in verdovende middelen handelde. U bent direct met dit werk gestopt. Een week later werden de drugs door de douane onderschept. U werd telefonisch bedreigd door de bende omdat u ervan verdacht werd hen bij de Marokkaanse autoriteiten te hebben verklikt. Een tijdje later werd u door hen beschoten. U bent sindsdien tot aan uw vertrek in 2002 afwisselend bij uw oom in Oujda en bij uw zus Fatima in Layoun ondergedoken. U ging van tijd tot tijd uw vader in Berkane kort bezoeken. U reisde in november of december 2002 illegaal naar Europa en dit met als doel uw leven in veiligheid te brengen. Vanaf 2007 hebt u verschillende regularisatieprocedures opgestart. U hebt ook deelgenomen aan verschillende hongerstakingen. U diende verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 03/02/2011 en 13/04/2012.

In de nacht van 15 op 16 november 2015 nam u deel aan een actie met zeven andere illegale Marokkanen in de hoop een gesprek met Theo Francken en Jan Jambon te kunnen voeren. Op 17 november 2015 werd u overgebracht naar het Transitcentrum voor Illegalen te Steenokkerzeel (127 bis).

Op 4 december 2015 was er een repatriëring gepland doch u weigerde hieraan mee te werken. Op 10 december 2015 was andermaal een repatriëring gepland, doch deze werd geannuleerd daar u op 9 december 2015 een asielaanvraag indiende.

U stelt nu asiel aan te vragen omdat u bij een terugkeer naar Marokko nog steeds vreest vervolgd te zullen worden door diezelfde drugsbende met wie u in 1998 een probleem heeft gekend.

Tijdens het gehoor met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen legt de advocate in loco een brief neer van Meester Armelle Philippe dd. 04/01/2016 met de vraag aan de arts van het centrum de verwondingen ten gevolge van een kogel in hoofd van haar cliënt vast te stellen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u Marokko in 2002 illegaal te hebben verlaten omwille van problemen die u hebt gekend met een drugsbende in 1998 (CGVS, pp. 4 en 6). U beweert valselyk beschuldigd te zijn van hen te hebben verklikt bij de Marokkaanse autoriteiten waarna zij u beschoten hebben (CGVS, p. 6). In dit kader legt uw advocaat een brief neer, dd. 04/01/2016, waarin aan de arts van het centrum gevraagd wordt om vast te stellen dat er letsels zijn van kogels (zie document nr 4 en CGVS p. 8). Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat het hier een vluchtmotief betreft dat gemeenrechtelijk van aard is, namelijk persoonlijke problemen met een criminele bende. Daarenboven hebt u op geen enkel moment de bescherming of de hulp ingeroepen van de Marokkaanse autoriteiten. U hiermee geconfronteerd stelt u dat u dit niet gedaan hebt om uw familie niet in gevaar te brengen aangezien de bende ook uw familie bedreigd had indien u de Marokkaanse autoriteiten zou inlichten (CGVS, pp. 6 en 7). Uw antwoord wekt toch wel enige verbazing daar u toch niet kon uitsluiten dat deze bende zich hoe dan ook op uw familie zou richten. Ook het gegeven dat u pas na vier jaar het land zou hebben verlaten wekt, gezien de door u beweerde vrees, verbazing. Uw verklaring dat u in deze periode nu eens bij uw oom en dan eens bij uw zus verbleef biedt hiervoor geen afdoende verantwoording daar u toch niet kon uitsluiten dat men u daar wel eens zou kunnen vinden (CGVS, pp. 3 en 4).

Er dient te worden geconcludeerd dat u zich louter beroept op gemeenrechtelijke motieven waarbij u het slachtoffer bent van georganiseerde misdaad en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit problemen met de Marokkaanse autoriteiten te hebben gehad en bovendien strookt ook uw eigen houding, zoals uiteengezet in een bovenstaande paragraaf, niet met de ernst van de vrees die u probeert te laten uitschijnen (CGVS, p. 6).

Verder dient nog aangestipt dat u, die hier al sinds 2002 verblijft, pas op 9 december 2015 een asielaanvraag hebt ingediend en dit nadat u was aangetroffen in 'illegaal verblijf', u naar een gesloten centrum was overgebracht en er twee pogingen tot repatriëring gepland waren. De vaststelling dat u het pas na zo'n dertien jaar nodig vond bescherming aan te vragen ondermijnt andermaal op niet geringe

wijze de ernst van de door u beweerde vrees en onderstreept de vaststelling dat u er op uit bent uw verblijf hier te verlengen dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een kopie van uw paspoort, een kopie van uw identiteitskaart en een laissez-passer bevinden. Al deze stukken hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat en bijgevolg vermogen ze bovenstaande appreciatie dan ook niet in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, herneemt verzoeker zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij werd bedreigd en beschoten door de drugsmokkelaars voor wie hij heeft gewerkt, en stelt hij dat deze feiten in de bestreden beslissing niet worden betwist. Hij betwist dat hij de mogelijkheid had om effectieve bescherming van zijn overheden te verkrijgen en stelt dat het Commissariaat-generaal de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst niet heeft onderzocht. Tot slot tracht verzoeker te verklaren waarom hij dertien jaar heeft gewacht voor het indienen van een asielaanvraag.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich louter beroept op gemeenrechtelijke motieven waarbij hij het slachtoffer is geworden van georganiseerde misdaad en hieruit niet kan geconcludeerd worden dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, (ii) hij evenmin aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Marokko daar hij stelt nooit problemen met de Marokkaanse autoriteiten te hebben gehad en bovendien zijn eigen houding niet strookt met de ernst van de vrees die hij probeert te laten uitschijnen, zoals wordt toegelicht, (iii) de vaststelling dat hij het pas na zo'n dertien jaar nodig vond bescherming aan te vragen en dit nadat hij was aangetroffen in 'illegaal verblijf', hij naar een gesloten centrum was overgebracht en er twee pogingen tot repatriëring gepland waren, andermaal op niet geringe wijze de ernst van de door hem beweerde vrees ondermijnt en de vaststelling onderstreept dat hij er op uit is zijn verblijf hier te verlengen eerder dan dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming en (iv) de fotokopieën van zijn paspoort en identiteitskaart en de laissez-passer slechts betrekking hebben op zijn identiteit, welke niet ter discussie staat, en niet vermogen bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 januari 2016 (CG nr. 1537429), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten, zo deze al op enige waarheid berusten, gemeenrechtelijk van aard zijn zonder nexus met de Conventie van Genève.

Daarenboven heeft verzoeker op geen enkel moment de bescherming of de hulp ingeroepen van de Marokkaanse autoriteiten. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij hiertoe niet de mogelijkheid had, noch dat hem hulp en bescherming zouden worden ontzegd. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. De Raad verwijst in dit verband naar artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en in het algemeen wordt geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Verzoeker voert aan dat hij geen vertrouwen had in zijn overheden om een effectieve bescherming te kunnen krijgen tegen de smokkelaars doch zijn oordeel hieromtrent is op generlei wijze ondersteund door concrete elementen. Daarnaast herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat hij geen bescherming of hulp heeft ingeroepen van de Marokkaanse autoriteiten om zijn familie niet in gevaar te brengen, waarmee hij overigens impliciet zelf erkent dat hij wel degelijk toegang had tot de bescherming die de Marokkaanse overheid hem kon bieden. Zoals terecht wordt opgeworpen in de bestreden beslissing, kon verzoeker echter niet uitsluiten dat de bende, die hem ervan verdacht hen bij de Marokkaanse autoriteiten te hebben verklikt, zich hoe dan ook op zijn familie zou richten. Verzoeker, die door de bende smokkelaars zou beschoten zijn en die naar eigen zeggen vooral de veiligheid van zijn familie voor ogen had, brengt dan ook geen valabele verklaring bij waarom hij op geen enkel ogenblik gepoogd heeft om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Marokkaanse autoriteiten voorzien teneinde de veiligheid van hem en zijn familie te waarborgen. Zijn nalaten in dit verband strookt naar het oordeel van de Raad niet met de ernst van de vrees die hij probeert te laten uitschijnen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat de door hem aangehaalde problemen, die zouden dateren van 1998, thans nog steeds actueel zouden zijn. Dat de ernst van deze problemen danig gerelativeerd dient te worden blijkt overigens uit het feit dat verzoeker pas na vier jaar, in 2002, Marokko zou hebben verlaten en hij bovendien heeft nagelaten om zich bij zijn aankomst in België vluchteling te verklaren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat verzoekers persoonlijk gedrag – hij wachtte dertien jaar alvorens een asielaanvraag in te dienen en verklaarde zich pas vluchteling nadat hij was aangetroffen in ‘illegaal verblijf’, hij naar een gesloten centrum was overgebracht en er twee pogingen tot repatriëring gepland waren – allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker door het indienen van een asielaanvraag inderdaad zijn verblijf in België wenst te verlengen en een gedwongen repatriëring naar Marokko wenst te vermijden, dat dit echter niet in strijd is met de

door hem aangehaalde vrees, dat hij meermaals regularisatieaanvragen heeft ingediend en aan een hongerstaking heeft deelgenomen, dat hij wilde toegelaten worden tot verblijf op basis van zijn eigen merites en integratie in de Belgische maatschappij en dat hij bovendien wilde vermijden zijn problemen met de smokkelaars uit te leggen omdat hij niet afdoende geïnformeerd werd over de vertrouwelijkheid van de asielprocedure en hij bijgevolg wilde vermijden dat de smokkelaars hierover geïnformeerd werden en zich tegen zijn familie zouden wreken, kan allerminst als afdoende verschooning worden aanvaard. Dat verzoeker zich gedurende dertien jaar geen vluchteling heeft verklaard doch hij wel probeerde een verblijfsvergunning te krijgen op grond van medische redenen (aanvraag artikel 9ter) toont integendeel aan dat hij met de door hem ingestelde procedures niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich bij zijn advocaat tevens zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst. Verzoekers laattijdige asielaanvraag toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker bijgebrachte documenten deze appreciatie niet ombuigen.

Tot slot benadrukt de Raad dat het weerlegbaar vermoeden vervat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, en dat het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS